

Задушні дні, яких ніколи
Не було, може, й не будé.
Могили — як снопи по полі,
А жаль, як гураган, гуде.

У крові сонечко заходить,
І безліч зір як тисяч свіч
Сіяє. З лісу вовк виходить
І виє, виє довго в ніч.

Вже й він замовк. Тиша бездонна.
(Хто тут заснув, той твердо спить).
Тільки щось шепче квітка сонна,
Тільки луна палахкотить.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);

.